

следват архитектониката на текста. Още при графичното изграждане (невъзможно за пропускане и вероятно най-лесно осъществимо като пренос) отклоненията са повече от вслушванията в оригинала. Единствено най-ранният превод на Мюлер-Нойдорф го следва в оформянето на двустихна структура, като пренася дори синтагмите с удивителна точност. Същевременно преводът е ритмически монолитен и с това графичното посочване на сдвоени стихове остава на функционалното ниво на игрови жест – то оформя вътрешното строфично пространство, без да разсича звученето на строфата и без да допуска двуделност на текста. Преводите на Рода Рода и Зелигер предлагат плътна, равна строфична организация от по четири стиха, пунктуационното оформление не разпознава вътрешните двойки стихове и съответно не провокира опозиции на завършеност или незавършеност на изказването в техните рамки. Преводът на Олоф/Йегер отчита динамиката на двойното в цялата си графика и я следва до самия финал. В предпоследния стих обаче дължината на фразата натежава, изведнъж извиква нов, допълващ ред, абсолютно неспособен да създаде отделен стих. С отклонението си последната строфа и последната двойка (тройка?) стихове разколебават графичното съобщение, разпадат категоричността на числото *две* като организационен принцип. Преводът на Дьоринг е „разпознал“ и пренесъл в графиката си числото *две*, спазвайки отстъпа на двойките стихове, но всяко двустихие е изравнено в пунктуационна приключилост и дори риториката на въпросителния знак в последната строфа е укротена чрез точка. Яворовата употреба на анжамбмани е пренесена изцяло при превода на Мюлер-Нойдорф, проявява множество изменения при всички останали, като Дьоринг е единственият преводач, който запазва средищната употреба във втората строфа. Никъде обаче включването на анжамбмани и цезура не води до отчетливо прекрояване на строфичната или стиховата цялост в двусъставна.

Многостепенната организация на римни съзвучия при преводите е силно свита. С изключение на Олоф/Йегер, които използват бял стих, и Рода Рода, който използва съседна, останалите трима преводачи се ориентират към кръстосана краестишна рима и последователно я спазват. Формите на вътрешностишно римуване не намират нито един последовател. Римни вариации с опозиционно отричане от типа на: *непримири ми, в гърдите ми, гърди ми* отсъстват, въпреки че най-последователни са преводачите тъкмо в пренасянето на звукописната хармония. И в петте превода е предадено сонорното римуване (р, л, м, н), като изборът на акцентно комбиниране е различен и е прокаран с различен интензитет.